

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6021200256
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: prof. JUDr. Juraj Vačok
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:6021200256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, za účasti ďalšieho účastníka konania: HMC Invest a.s., so sídlom: Matušková 48, 976 31 Vlkanová, IČO: 36 635 561, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou NOVÁK, s.r.o., so sídlom: Ladislava Hudeca 15326/2A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 53 556 798, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k.: 73S/24/2021-253, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietla.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový orgán“) vydal rozhodnutie č. OU-BB-OSZP3-2020/011067-032 z 20. októbra 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 29 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o EIA“), ktorým rozhodol tak, že zámer navrhovanej činnosti „Revitalizácia existujúceho HT technologického parku, Vlkanová“ ďalšieho účastníka konania sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OOP3-2020/011144-002 z 13. apríla 2021 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie prvostupňového orgánu bolo vydané v súlade s právnymi predpismi, vydal ho príslušný správny orgán, vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, obsahovalo predpísané náležitosti a je vecne správne.

II. Konanie pred správnym súdom

3. Rozhodnutie žalovaného napadol žalobca správnou žalobou z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, f/ a g/ Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“). Žalobca mal za to, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu. Žalobca tiež namietal, že v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) správnu žalobu zamietol podľa § 190 SSP ako nedôvodnú rozsudkom č. k.: 73S/24/2021-253 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“). Správny súd poukázal na všeobecnosť správnej žaloby a z nej vyabstrahované námietky vyhodnotil ako nedôvodné najmä z nasledujúcich dôvodov:

i) námietku nevykonania ústnych konzultácií vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú, pričom poukázal na to, že v čase zisťovacieho konania trvala mimoriadna situácia súvisiaca s pandémiou COVID-19 nedovoľujúca ústne konzultácie. Zákon vykonanie konzultácie prostredníctvom ústneho pojednávania neprikazuje, ani nezakazuje ich uskutočnenie písomnou formou, ktorá bola v danom zisťovacom konaní prostredníctvom postupu v zmysle správneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „správny poriadok“) zachovaná. Sám žalobca písomnú formu konzultácie podľa správneho súdu akceptoval podaním označeným „Písomná konzultácia podľa § 65g zákona EIA“ zo dňa 27. októbra 2020;

ii) námietku neuplatnenia postupu v zmysle Aarhuského dohovoru vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Poukázal najmä na to, že uplatnením odôvodneného stanoviska získal žalobca v súlade s § 24 ods. 2, ods. 3 zákona o EIA postavenie účastníka konania. Prvostupňový orgán ako aj žalovaný s ním riadne konal. Účastníctvom žalobcu v zisťovacom konaní bolo súčasne naplnené aj právo žalobcu na prístup k spravodlivosti v zmysle čl. 9 Aarhuského dohovoru, ktoré bolo zavŕšené podaním správnej žaloby. Právo na informácie o predmete (jeho obsahu, resp. rozsahu) a priebehu správneho konania umožňovali žalobcovi, ako účastníkovi zisťovacieho konania, získať špecifické procesné oprávnenia, ako sú najmä právo na súčinnosť a uplatnenie návrhov počas celého priebehu konania, na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, na nahliadnutie do spisu a pod.;

iii) námietku nesprávnej aplikácie ustanovení § 29 ods. 3 a 13 zákona o EIA vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Mal za to, že okrem toho, že bola formulovaná príliš nekonkrétne, bola zároveň v rozpore s obsahom prvostupňového rozhodnutia, ktoré okrem výroku o tom, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA, obsahuje aj uloženie troch konkrétnych eliminačných opatrení. V nadväznosti na tvrdenie žalobcu, že nebolo akceptované žiadne z jeho navrhnutých eliminačných opatrení, správny súd vysvetlil, že žalobca nemá právny nárok na to, aby prvostupňový orgán jeho eliminačné opatrenia prijal;

iv) námietku nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a rozhodnutia žalovaného vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú, pričom poukázal na to, že z námietok žalobcu nie je zjavné, aké zákonné náležitosti rozhodnutia nemali, z akých dôvodov nedostatočne vysvetlili spôsob použitia správnej úvahy, resp. ktoré námietky žalobcu nezodpovedali. Správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia nezistil žalobcom uplatnený dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia spočívajúci v jeho nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatočné odôvodnenie;

v) námietku odopretia práva na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú. Z administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový orgán úkonom z 20. júla 2020 a opakovane úkonom z 3. septembra 2020 upovedomil žalobcu o podkladoch pre vydanie rozhodnutia zo zisťovacieho konania tak, že mu dal možnosť nahliadnuť do spisu a vyjadriť sa k týmto podkladom, spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Podľa správneho súdu ustanovenie § 33 ods. 3 nemožno zamieňať s § 23 ods. 1 správneho poriadku, čo však nebráni dať účastníkovi zisťovacieho konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia tak, že sa s ich obsahom oboznámi nahliadnutím do spisu;

vi) žalobcovmu návrhu na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie správny súd nevyhovel s odôvodnením, že žalobca návrh prejudiciálnej otázky nesformuloval, jej podanie bližšie neodôvodnil ani nenavrhol rozhodnúť o prerušení konania v zmysle § 100 ods. 1 písm. c/ SSP.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanoviská účastníkov

5. Rozsudok správneho súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Kasačný súd zhŕňa kasačné body v nasledovnom texte.

6. Žalobca vyjadril presvedčenie, že správny súd nesprávne právne posúdil aplikáciu § 29 ods. 3 a 13 zákona o EIA. Žalobca namietal nepreskúmateľnosť a nepresvedčivosť prvostupňového rozhodnutia, nakoľko prvostupňový orgán riadne nezodôvodnil akceptáciu alebo neakceptáciu zmierňujúcich opatrení navrhnutých žalobcom. Odmietnutie akéhokoľvek zmierňujúceho opatrenia musí byť podľa žalobcu riadne zdôvodnené, čo v prvostupňovom rozhodnutí podľa žalobcu absentovalo.

7. K nesprávnemu právnemu posúdeniu dospel podľa žalobcu správny súd aj v nadväznosti na námietku absencie konzultácií. Žalobca zotrval na svojom tvrdení zo správnej žaloby, že konzultácie sú podľa § 63 zákona o EIA obligatívnym inštitútom a ich nevykonaním prvostupňový orgán porušil zákon.

8. Žalobca namietal tiež absenciu eurokonformného výkladu správneho súdu. Žalobca má za to, že v žiadnej časti rozsudku správneho súdu nie je badať presah práva Európskej únie, pričom absentujú aj odkazy na Aarhuský dohovor.

9. Správny súd podľa žalobcu pochybil aj tým, že sa nedostatočne vysporiadal s návrhom na iniciovanie prejudiciálneho konania, nakoľko len okrajovo spomenul, že takýto návrh bol zo strany žalobcu podaný, ale nijako neodôvodnil svoje rozhodnutie na Súdny dvor Európskej únie sa neobrátiť.

10. Žaloba zotrval na svojej už skôr uplatnenej námietke, ktorou brojil proti neposkytnutiu podkladov pre rozhodnutie (§ 33 správneho poriadku). Odkaz na ustanovenie upravujúce možnosť nahliadnutia do spisu (§ 23 ods. 1 správneho poriadku) je podľa žalobcu nedostatočný. Európsky súd pre ľudské práva podľa žalobcu už niekoľkokrát zdôraznil, že právo na spravodlivý proces v sebe zahŕňa aj povinnosť doručovania všetkých dokumentov v konaní (bez odkazu na konkrétne rozhodnutie). Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

11. Žalobca navrhol tiež podanie prejudiciálnych otázok: a) či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa sú zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti; b) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu k podaniu odôvodneného stanoviska sú v súlade so Smernicou EIA; c) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu k podaniu odvolania sú v súlade so Smernicou EIA; d) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu k inštitútu doplňujúcej informácie sú v súlade so Smernicou EIA; e) či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu ku konzultáciám sú v súlade so Smernicou EIA.

12. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril ďalší účastník konania tak, že prvostupňové rozhodnutie, rozhodnutie žalovaného ako aj rozsudok správneho súdu považuje za právne aj vecne správne. Ďalší účastník konania poukázal na to, že prevažná časť kasačnej sťažnosti sa netýka veci samej a ako tak vyabstrahovateľné námietky nespĺňajú požiadavku vyplývajúcu z § 440 ods. 2 SSP, podľa ktorého: dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13. Podľa názoru ďalšieho účastníka konania žalobca v kasačnej sťažnosti neformuluje nijaké svoje právne posúdenia. Osobitne poukázal na to, že s písomnými konzultáciami žalobca výslovne súhlasil e-mailom zo 7. augusta 2020, nedoručenie podkladov nenamietal v konaní pred správnym súdom, pričom uvedená námietka sa nezakladá na pravde, keďže žalobca sa s podkladmi oboznámil a aj sa k nim písomne vyjadril. Ďalšiemu účastníkovi konania nie je zrejmé, akú absenciu eurokonformného výkladu má žalobca na mysli, keďže žalobca neuviedol úvahu o tom, čo a ako malo byť vyložené inak, eurokonformne. Prejudiciálne otázky považuje za tak všeobecné, že z nich nie je zrejmé, na čo by mal Súdny dvor Európskej únie odpovedať. Kasačnú sťažnosť navrhol zamietnuť ako nedôvodnú.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV. Právne posúdenie kasačným súdom

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h/ SSP.

16. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

17. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas. Žalobca je od súdneho poplatku oslobodený v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v účinnom znení.

18. Kasačný súd po posúdení veci dospel k záveru, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

19. Ako prvými sa kasačný súd zaoberal námietkou nedostatočného odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia z dôvodu, že prvostupňový orgán nevysvetlil neprijatie žalobcom navrhnutých zmierňujúcich opatrení. Kasačný súd vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú. Po oboznámení sa s administratívnym a súdnym spisom kasačný súd dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie rovnako ako rozhodnutie žalovaného, ich výroky ako aj odôvodnenia obsahujú všetky zákonom predpísané náležitosti. Výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje tak náležitosti ustanovené v § 47 ods. 2

správneho poriadku ako aj určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa zákona o EIA (§ 29 ods. 13 zákona o EIA). Keďže ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu podľa zákona o EIA, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj 3 podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie.

20. Čo sa odôvodnenia týka, je nutné konštatovať, že nie je pravdou, čo tvrdí žalobca, že prvostupňový orgán nezdôvodnil akceptáciu alebo neakceptáciu zmiernujúcich opatrení navrhnutých žalobcom. Naopak, prvostupňový orgán sa na stranách 13 až 21 jednotlivo vyjadruje ku všetkým žalobcovým pripomienkam. Najčastejším dôvodom pre nezpracovanie žalobcových pripomienok bolo, že žalobcove požiadavky boli totožné s požiadavkami vyplývajúcimi z osobitných predpisov (napr. zákon č. 79/2015 Z. z. o odpadoch v účinnom znení; zákon č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení; zákon č. 364/2004 Z. z. o vodách v účinnom znení). Ako uviedol prvostupňový orgán aj na strane 30 prvostupňového rozhodnutia, pripomienky, ktoré vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov vo veci ochrany životného prostredia, je navrhovateľ povinný rešpektovať aj bez toho, aby ich prvostupňový orgán zapracoval do výrokovej časti rozhodnutia. Žalobcova námietka o nezákonnosti rozhodnutia bola preto vyhodnotená ako nedôvodná.

21. Vo vzťahu k námietke nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona o EIA je nutné uviesť, že kasačný súd sa nestotožnil s tvrdením ďalšieho účastníka konania, podľa ktorého žalobca výslovne súhlasil s písomnou formou konzultácií e-mailom zo 7. augusta 2020. Z obsahu označeného e-mailu však súhlas s písomnými konzultáciami nijako nevyplýva. Napriek uvedenému vyhodnotil kasačný súd námietku nevykonania konzultácií ako nedôvodnú. Nevykonanie konzultácií bolo už niekoľkokrát predmetom prieskumu kasačného konania, kde kasačný súd ustálil, že ide o fakultatívny inštitút, ktorého nevykonanie nemá negatívny následok na zákonnosť prvostupňového rozhodnutia či rozhodnutia žalovaného.

22. Senát kasačného súdu, konajúci v prejednávanom prípade, je viazaný právnymi závermi iných senátov, ktoré rovnako vyhodnotili túto námietku ako nedôvodnú. V súlade s § 464 ods. 1 SSP, podľa ktorého: ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie, preto cituje rozsudok sp. zn. 4Svk/12/2024 z 23. októbra 2024:

46. Čo sa týka nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona EIA, kasačný súd poukazuje na východiská uvedené v rozsudku sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, v ktorom sa uvádza, že úvodné ustanovenia novely č. 2014/52/EÚ smernice EIA, konzultácie v zisťovacom konaní len odporúčajú ako „dobrý správny postup“ (bod 29.). Vzhľadom na to, že zákon EIA a ani smernica EIA v zisťovacom konaní výslovne nepredpokladajú vykonanie konzultácií, ktoré sú až inštitútom posudzovania vplyvov na životné prostredie v prípade, že príslušný orgán tieto v zisťovacom konaní nevykoná, nemožno uvedené považovať za nezákonný postup. Konzultácie v zmysle § 63 zákona EIA sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe správneho uváženia zváži vhodnosť ich vykonania. Uvedené závery z ústavnoprávneho hľadiska preskúmal aj ústavný súd (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024).

23. Kasačný súd nevyhovел ani námietke nesprávneho právneho posúdenia z dôvodu absencie eurokonformného výkladu. Podľa § 440 ods. 2 SSP je žalobca povinný dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Žalobca v kasačnej sťažnosti síce namieta absenciu eurokonformného výkladu, ale neuvádza, aké ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku boli nesprávne právne posúdené, a neuvádza ani to, ako inak - eurokonformne - mali byť vyložené. Tvrdenie žalobcu, že: celková úvaha krajského súdu je od počiatku nesprávna v tom, že nereagovala na potrebu eurokonformného výkladu práva, ale postupuje pri preskúmaní zákonnosti formalistickým prístupom, je príliš všeobecné na to, aby na jej základe mohol byť vykonaný prieskum zákonnosti rozsudku správneho súdu. Tvrdenia žalobcu o úplnej absencii odkazov správneho súdu na Aarhuský dohovor a smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie sú v rozpore s odôvodnením rozsudku správneho súdu, najmä jeho bodov 39, 40 a 43. Námietka preto bola vyhodnotená ako nedôvodná.

24. Žalobca ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku správneho súdu v nadväznosti na žalobcov návrh obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami. Kasačný

súd vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú, nakoľko nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku správneho súdu v uvedenom smere nevzhliadol. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že podľa čl. 267 ods. 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie platí, že ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom položí otázka týkajúca sa výkladu zmlúv / platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie, môže sa vnútroštátny súdny orgán obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, ak tento orgán vyhodnotí, že rozhodnutie o predmetnej otázke je nevyhnutné. Z uvedeného plynie možnosť, nie povinnosť správneho súdu podať prejudiciálnu otázku, a to za predpokladu, že usúdi, že prejudiciálna otázka je nevyhnutná pre rozhodnutie vo veci.

25. Správny súd však nevzhliadol potrebu výkladu práva Európskej únie a v bode 52 odôvodnenia rozsudku súčasne uviedol dôvody, pre ktoré sa na Súdny dvor Európskej únie neobrátil. Konkrétne dôvodil, že žaloba nijakú prejudiciálnu otázku neformuloval a jej položenie správneho súdu ani riadne neodôvodnil. Správny súd ďalej uviedol, že žalobca nenavrhol ani prerušenie konania a že aj z toho dôvodu sa na Súdny dvor Európskej únie neobrátil. Pokiaľ teda žalobca v kasačnej sťažnosti tvrdil, že správny súd nijako neodôvodnil svoje rozhodnutie na Súdny dvor Európskej únie sa neobrátiť, takéto tvrdenie je v rozpore s odôvodnením rozsudku správneho súdu. Kasačná námietka bola preto vyhodnotená ako nedôvodná.

26. K tvrdenému porušeniu povinnosti podľa § 33 správneho poriadku kasačný súd uvádza, že z administratívneho spisu, konkrétne z listu č. OU-BB-OSZP3-2020/011067-018 z 12. mája 2020 má za preukázané, že prvostupňový orgán dal účastníkom konania aj žalobcovi podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku možnosť sa pred vydaním prvostupňového rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Podľa odbornej literatúry: právo účastníka konania nahliadať do spisu (podľa príslušných ustanovení správneho poriadku) a povinnosť správneho orgánu dať vždy účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie sú dva rôzne inštitúty. Fakt, že účastník konania má právo kedykoľvek nahliadnuť do spisu, nezabavuje správny orgán povinnosti upovedomiť účastníka konania o tom, aby sa oboznámil s podkladmi pre rozhodnutie (a aby prípadne navrhol ich doplnenie) po tom, čo správny orgán - podľa vlastného uváženia - obstaral všetky podklady potrebné pre spravodlivé a čo najobjektívnejšie rozhodnutie vo veci. Ide totiž o dva rôzne právne inštitúty. (POTÁSCH, P. a kol. Správny poriadok. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 328.)

27. Z listu prvostupňového orgánu č. OU-BB-OSZP3-2020/011067-018 z 12. mája 2020 je úplne zrejmé, že prvostupňový orgán konal v súlade so zákonom ako aj v súlade s tým, ako povinnosť vyplývajúca z § 33 ods. 2 správneho poriadku vykladá odborná literatúra. Prvostupňový orgán nenahrádzal svoju povinnosť dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie odkazom na § 23 správneho poriadku. Naopak, prvostupňový orgán vyššie uvedeným listom riadne upovedomil žalobcu o jeho možnostiach v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku. Naštudovanie si podkladov pritom sám žalobca potvrdzuje e-mailom z 31. júla 2020 a v e-maile zo 7. augusta 2020 uvádza, že: Súhlasíme s vypracovaním projektu „Revitalizácia existujúceho HT technologického parku, Vlkanová“. Účelom navrhovanej činnosti je revitalizácia HT technologického parku vo Vlkanovej. Máme za to, že pripomienky boli dostatočne vypracované. Aj v nadväznosti na uvedené kasačný súd vyhodnotil námietku ako nedôvodnú.

28. Žiadosti o podanie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie kasačný súd nevyhovel. Žalobcom formulované otázky nespĺňajú formálne ani obsahové požiadavky, ktoré sú na prípustné prejudiciálne otázky kladené Súdnym dvorom Európskej únie. Žalobca nedefinuje žiadne ustanovenie, ktoré by bolo potrebné vyložiť, ani neuvádza, aké nejasnosti európskeho práva v prejednávanej veci je potrebné odstrániť. Navyše, kasačný súd v kontexte aplikovaných ustanovení prerokúvanej veci nevzhliadol nijakú nejasnosť, ktorú by bolo treba odstrániť výkladom Súdného dvora Európskej únie.

29. So zreteľom na uvedené skutočnosti kasačný súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci Consorzio Italian Management, Catania Multiservizi SpA zo 6. októbra 2021, C-561/19, v zmysle ktorého: článok 267 ZF EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorého rozhodnutia nemožno napadnúť súdnym prostriedkom nápravy podľa vnútroštátneho práva, je povinný predložiť Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu práva Únie, ktorá bola pred ním nastolená, pokiaľ nekonštatuje, že táto otázka nie je relevantná alebo že predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdného dvora, alebo že správny výklad práva Únie je taký jasný, že nie je priestor na žiadne dôvodné pochybnosti. Tak, ako vyplýva z odôvodnenia v bode 26, žalobca nepoukázal na konkrétne ustanovenia, ktoré by spôsobovali nejasnosť vo výklade práva Európskej únie. Kasačný súd v prejednanom prípade preto nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nežiadal zároveň o prerušenie konania, nebolo potrebné o podnete na predloženie prejudiciálnych otázok rozhodnúť samostatným výrokom.

30. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd nevzhliadol dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

IV.I Záverečné zhodnotenie

31. Podľa § 461 SSP: Kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Kasačný súd keďže nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodol podľa citovaného ustanovenia.

32. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP: správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech a § 168 druhej vety SSP: orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne, spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

33. Podľa § 169 SSP: Ďalší účastník ... pri zúčastnení sa na konaní podľa § 42 ods. 1 písm. d) majú voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Nakoľko ďalšiemu účastníkovi nebola v konaní uložená nijaká povinnosť, kasačný súd mu náhradu trov nepriznal.

34. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.